

LBRIS

We know
books

LAURIE GILMORE

**CAFEA
CU MIRODENII
ȘI IUBIRE**

Traducere din limba engleză
LAURA BERTEANU

LITERA

București

CAPITOLUL 1

Jeanie Ellis nu omorâse niciodată un om, dar era posibil să se întâmple în această seară. Știți vorba aia cu „în vremuri disperate“...

Strânse mai tare în mână bâta de baseball și coborî fără zgomot scara șubredă din partea din spate a casei.

Nu dormea de trei noți. De când se mutase în apartamentul de deasupra cafenelei mătușii ei. Ei bine, era, de fapt, cafeneaua ei acum. Jeanie era în mod oficial noua proprietară a Cafenelei Dovleac cu Scorțișoară, sufletul și mândria mătușii Dot, până cu fix două săptămâni în urmă, când doamna în vârstă anunțase că se pensionează și că pleacă în Caraibe pentru câteva săptămâni, ca să se bronzeze. Se pare că Dot nu putuse găsi pe nimeni altcineva mai potrivit pentru a-i duce mai departe mult iubita cafenea decât pe nepoata ei favorită – *singura* nepoată, după cum îi atrăsese atenția Jeanie. O idee care părea complet absurdă acum, în timp ce Jeanie cobora ultima treaptă, pregătindu-se de luptă.

În fiecare noapte, auzise sunete ciudate. Un fel de râcăieli punctate din când în când de niște zdrăngănituri. La început, încercase să le pună pe seama vântului sau se gândise că poate era vreun animal care scormonea pe aleea din spate. Pur și simplu, refuzase să își lase mintea să alunece spre scenariul cel

mai sumbru, așa cum se întâmpla de obicei. Nu avea să își imagineze un criminal în serie evadat care se furișea pe scara din spate. Zgomotele cu siguranță nu erau produse de un tâlhar înarmat care venise după mărunțișul pe care mătușa ei îl păstra în casa de marcat.

Jeanie lua viața de la capăt.

Jeanie era o femeie nouă.

Dream Harbor, pitorescul orașel de la malul mării, și locuitorii săi nu știau nimic despre ea și Jeanie intenționa să profite din plin de acest lucru.

Un fel de foșnete la ușa din spate îi atraseră atenția. Avea să profite la maximum de planurile ei legate de *noua viață* și de *Noua Jeanie* de îndată ce avea să afle ce anume o ținea trează noaptea. Nimeni nu putea duce o viață liniștită și pitorească de provincie cu un criminal în serie pândind de după ușă. Asta era, pur și simplu, logic.

Strânse mai tare bâta în mână și traversă holul micuț dintre scară și ușă, care dădea în aleea din spatele cafenelei. Deși alee nu era chiar cel mai potrivit cuvânt. O alee te trimitea cu gândul la tomberoane din care se revărsa gunoiul și șobolani care fugeau în toate direcțiile. Dar Jeanie nu mai era în Boston. Era în Dream Harbor, despre care era convinsă că se născuse pur și simplu din visul cuiva. Era mult prea idilic și fermecător ca să fi apărut pe cale naturală. Nu, spațiul dintre cafenea și celelalte localuri de pe strada principală era mai degrabă o străduță în sine, cu spațiu pentru camionetele de livrare și tomberoane foarte curate și ordonate. Ba chiar îi văzuse pe câțiva dintre ceilalți proprietari de prăvălii luându-și câte o pauză și venind acolo să stea la palavre în timpul zilei. Nu că vorbise deocamdată cu vreunul dintre ei. Nu era încă pregătită pentru asta, nu-i plăcea să fie fața cea nouă.

Jeanie clătină din cap. Gândurile i-o luaseră razna și era posibil să fie omorâtă în orice clipă. Alee sau nu, orice ar fi fost acolo o ținea trează și, după trei nopți fără somn, abia dacă mai rezista.

Își puse bâta pe umăr și întinse mâna spre clanță. Zorii erau aproape și o geană de lumină difuză se strecura prin fereastra de deasupra ușii.

Oh, bine, își spuse Jeanie. Cel puțin o să-mi pot vedea atacatorul înainte să mor. Cu acest gând nu tocmai plăcut în minte – departe de noua persoană pozitivistă spre care țintea –, dădu ușa de perete...

Și se pomeni față în față cu o ladă de dovleci mici. Tărtăcuțe? Nu conta, pentru că, înainte ca Jeanie să apuce să identifice produsul, uriașul care ținea în mână lada vorbi.

Sau cel puțin scoase un mârâit speriat, care îi aminti lui Jeanie că ținea în mână o bătă de baseball, cu o atitudine foarte agresivă. Aproape că o scăpă, însă apoi se redresă: era totuși un bărbat masiv și necunoscut. Tărtăcuțe sau nu, probabil ar fi fost de preferat să nu lase încă garda jos.

– Cine ești? întrebă ea, menținând o mână pe ușă, pentru cazul în care ar fi fost nevoită să trântască ușa în nasul bărbatului misterios cu dovleci.

Sprâncenele lui se ridicară ușor, ca și cum ar fi fost surprins de întrebarea ei.

– Logan Anders, spuse el, de parcă asta ar fi trebuit să clarifice totul.

Nu clarifica nimic.

– Și ce cauți pe aleea din spatele casei mele, Logan Anders? întrebă Jeanie.

Logan suflă printre dinți cu un aer frustrat și își mută lada de pe un braț pe celălalt. Probabil era grea, dar Jeanie nu avea de gând să își compromită securitatea doar pentru că bărbatul

din fața ei era întruchiparea „cornului abundenței”, cu lada lui plină, cu cămașa de flanel uzată și cu barba lui deasă. Privirea îi rămase o clipă în plus ațintită la fața lui. Ca să îl poată identifica, la o adică, își argumentă pentru sine. Era posibil să-i prindă bine să știe că, deasupra bărbii, erau un nas drept și subțire și niște obraji rotunzi și roșii. Era posibil ca polițiștii să o întrebe dacă avea gene lungi și răspunsul ar fi fost că avea. Ar putea fi de maximă importanță într-o investigație să se știe că, până și în lumina palidă a dimineții, putuse vedea că ochii lui erau devastator de albaștri.

– E joi.

Jeanie clipi. Faptul că era joi avea vreo legătură cu motivul pentru care bărbatul acesta era aici și nu o lăsa să doarmă?

– Și mă ții trează de luni! spuse ea.

Era acum rândul lui Logan să pară nedumerit.

– Eu abia am ajuns.

Schimbă iar poziția lăzii și antebrațele i se flexară din cauza efortului. Cu siguranță trebuie să fi fost grea, dar nu făcuse nici un gest să intre în casă sau să o lase jos.

– Păi, am auzit zgomote ciudate toată săptămâna și am încercat să pretind că era doar vântul, sau un raton, sau ceva... Apoi însă m-am gândit că exact asta își spun oamenii înainte ca un criminal să dea buzna peste ei.

Logan scoase un sunet înfundat și ochii i se măriră.

– Criminal?

Jeanie simți cum i se încing obraji. Poate că își lăsase imaginația să meargă prea departe.

– Sau ceva...

Vocea i se pierdu.

Nu prea știa ce să-i spună acestui străin, care părea la fel de pierdut ca ea.

– Deci ce cauți aici? îl îmboldi.

– Da, oh... Aduc produsele în fiecare joi.

Arătă cu un semn din cap înspre lada plină cu numitele produse.

Jeanie se înfioră. Livratorul. Desigur. Mătușa Dot îi spusese atât de multe cu o zi înainte să plece și Jeanie nu își notase nimic. Cafeneaua fusese închisă de când ajunsese ea aici și încă nu reușise să se lămurească exact ce trebuia făcut. Din fericire, Norman, managerul dintotdeauna al cafenelei, era acolo ca s-o ajute. O asigurase că avea să pună afacerea pe roate și să deschidă cafeneaua până în weekend.

Logan schimbă din nou poziția lăzii. A lăzii grele, pe care încă o ținea în mână.

– Oh, iartă-mă! Jeanie făcu un pas în spate și arătă cu un gest larg înspre cafenea. Intră! O să găsim un loc în care să punem... aăm... dovlecuții?

Logan rămase în ușă, ezitând, privind când la Jeanie, când la băta pe care încă o ținea pe umăr.

– Ah! Scuze! N-o să te lovesc cu ea în cap. Promit!

Încercă să-i adreseze un zâmbet liniștitor, dar nu păru să ajute. Bărbatul nu se mișcă din ușă.

– Îmi pare sincer rău că am presupus că ești criminal! Nu e ceva personal. Doar că n-am dormit de trei nopți și jur că ceva a tot făcut zgomote pe aici. Și încă încerc să mă dumiresc care-i treaba cu cafeneaua asta pe care am moștenit-o.

Logan o privi lung, cu o expresie încă nehotărâtă. La naiba! Probabil că-l speriasse rău. Jeanie fusese descrisă drept o persoană *intensă* de mai multe ori de-a lungul vieții ei. Era destul de sigură că descrierea fusese utilizată chiar și pe câteva dintre cartonașele de raport din timpul școlii. Era ceva ce încerca să schimbe, ca parte a noii sale personalități. Mai puțină pălăvrăgeală. Mai puțină analiză. Mai puțină intensitate.

Trase adânc aer în piept și îl suflă încet printre buze. Jeanie de la cafenea era o persoană calmă, relaxată. Proprietara prietenoasă a localului din cartier, care te întâmpină cu un zâmbet și cu băutura preferată. Nu cu teorii despre cine sau ce încearcă să o omoare în fiecare zi, sau cu ultimele știri despre topirea calotei glaciare, sau cu o expunere a celor optsprezece lucruri pe care trebuie să le facă până la finalul zilei.

Încercă să canalizeze spiritul liber al mătușii Dot chiar în timp ce își dorea ca femeia să fi fost ceva mai puțin relaxată și să-i fi lăsat instrucțiuni mai precise. Încercă un zâmbet mai blând, mai dulce. Îl simțea ciudat pe față.

– Te rog, intră! Sunt sigură că e grea lada.

Logan înclină ușor din cap în semn că așa era.

– De obicei, o las aici, afară.

– Oh!

Așadar, nu îl speriasse monologul ei, doar că pur și simplu ea îi afectase modul obișnuit de operare. Înțelegea prea bine cum de putea să se întâmple asta. Când cafeneaua ei favorită de la colțul străzii fusese închisă timp de o săptămână, abia dacă putuse funcționa. Și nu din cauza lipsei de cofeină. Erau suficiente locuri în oraș unde să poți să bei o cafea, dar nici unul nu era al ei. Fusese prostdispusă toată săptămâna.

Zâmbetul ei de data asta era sincer.

– Ei bine, ești aici acum și eu sunt trează. Vrei o cafea?

CAPITOLUL 2

Logan o plăcea mai mult pe noua proprietară a Cafenelei Dovleac cu Scorțișoară atunci când nu stătea încordată, gata să-l pocnească în cap cu bâta de baseball. Dar asta nu spunea prea multe. Avea de muncă, trebuia să facă livrări și să-i evite pe bine intenționații rezidenți ai orașului. Chiar nu avea timp să stea aici, să bea o cafea cu ea înainte de zori – dar nu părea să aibă șanse să scape. Sau să apuce să strecoare un cuvânt în conversație. Nepoata lui Dot nu se oprise din vorbit de când insistase ca el să intre în casă.

În fiecare zi de joi din ultimii cinci ani, de când începuse să se ocupe de fermă, îi lăsase lui Dot patru lăzi de produse lângă ușa din spate. Îi plăcea să ajungă în oraș înainte să răsară soarele și să iasă oamenii din case. Îi plăcea să își termine treaba înainte ca orice altă afacere să se deschidă.

Logan nu era genul care să stea la palavre. Nu-i plăcea să își dea cu părerea în legătură cu vremea. Nu simțea nevoia să afle detalii despre cel mai recent scandal din oraș. Și chiar mai puțin îi plăcea să fie implicat în cel mai recent scandal din oraș. Prin urmare, cu cât își termina mai repede livrările, cu atât mai repede se putea întoarce la ferma lui liniștită. Pe cât de liniștită putea fi o fermă la care se găseau șase găini, două capre, o alpaca salvată și o bunicuță care adora să trâncănească despre verzi și uscate.

Din fericire, bunicul lui era la fel de tăcut ca el. Bunica vorbea suficient pentru amândoi. Aproape la fel de mult ca Jeanie.

– Și ce crezi că intenționa mătușa mea să facă cu... ăăă... cu dovleciiăștia mici? întrebă ea, coborând privirea spre lada pe care el o așezase la picioare.

Stătea în spatele tejghelei, cu o mână în șold, cu cealaltă dând laoparte câteva șuvițe rebele care îi evadaseră din cocul ciufulit.

– Tărtăcuțe, o corectă Logan, de pe cealaltă parte a tejghelei, unde rămăsese.

– Da. Tărtăcuțe. Mă gândeam eu.

Jeanie încă părea nedumerită.

– Dar... nu se mănâncă, nu?

Aproape pufni în răs. Aproape. Era încă prea enervat ca să-i ardă de răs.

– Nu, tărtăcuțele nu se mănâncă.

Privirea lui Jeanie alunecă peste celelalte trei lăzi pe care le cărase înăuntru, în loc să le lase lângă ușă, unde le era locul. Unde le lăsa întotdeauna. Unde își dorea să le fi lăsat în dimineața asta.

– Îmi imaginez că restul sunt pentru smoothie-urile pe care le-a adăugat în meniu.

Logan încuviință din cap. Orașul ăsta era înnebunit după smoothie-uri. Nu că se plângea. Pentru smoothie-uri era nevoie de multe fructe și legume proaspete de la ferma lui. Smoothie-urile erau bune pentru afacerea lui.

– Tărtăcuțele sunt doar decorative, spuse el, punând astfel capăt oricăror speculații.

Privirea lui Jeanie se luminează de parcă ar fi rezolvat problemele omenirii. Ignoră sentimentul de mândrie care-i înflori în piept în clipa când îi văzu expresia mulțumită. Trecuse ceva vreme de când fusese în stare să rezolve problemele cuiva.

– Desigur! Sincer, ar fi trebuit să-mi dau seama. E din cauza lipsei de somn!

Își așază coatele pe blatul tejghelei și își sprijini bărbia în mâini. Purta o jachetă veche foarte largă, cu mâneci atât de lungi, încât îi acopereau mâinile, peste un tricou jerpelit și pantaloni de pijama. Era destul de sigur că pantalonii aveau niște arici micuți pe ei, dar încercase din răspuțeri să nu observe.

Încerca din răspuțeri să nu observe multe la Jeanie. De exemplu, cât de expresive îi erau sprâncenele negre și cum nu se opriese o clipă – făcându-i cafeaua cu mișcări rapide și eficiente. Era întruchiparea contradicțiilor. Competentă și pierdută în același timp. Gata să zâmbească, dar la fel de grăbită să se încrunte. Fiecare emoție i se citea clar în ochi. Ochi câprui-închis, aproape negri, asemenea cafelei lui preferate.

Jeanie își trecu o mână peste față, rupând vraja. De cât timp se uita la ea? Căscă și își întinse brațele deasupra capului. Tricoul i se ridică odată cu brațele și Logan întoarse privirea, ca să nu vadă bucata de piele expusă deasupra beteliei pantalonilor. Cu siguranță nu avea să observe așa ceva.

Când îndrăzni să se uite din nou la ea, se sprijinea iar cu coatele pe tejghea. Avea cearcăne pronunțate sub ochi și părul negru, ciufulit îi era strâns ca un cuib de pasăre în vârful capului. Postura ei aplecată, înfrântă făcu ceva să vibreze în el. Asta era inconvenabil. Era ceva de care nu avea timp acum.

Deschise gura să-i spună că trebuia să plece, să își continue livrările, dar Jeanie deja vorbea iar.

– E atât de ciudat! Aud mereu niște sunete. În fiecare noapte. Crezi că e posibil ca locul ăsta să fie bântuit?

Logan aproape că se înecă.

– Bântuit?

– Da. Își îndreptă spatele. Ochii îi sclipeau, animați de noua ei teorie. Bântuit. Poate că spiritele care locuiesc aici nu sunt mulțumite de noul proprietar.

– Spiritele?

Era prea devreme pentru nivelul ăsta de nebunie.

– Fantome, spirite, ce-or fi. Jeanie flutură dintr-o mână, ca și cum semantica bântuitului nu ar fi contat. Ceva e supărat de prezența mea aici.

– Sincer, chiar nu cred...

– Nu există nici o altă explicație logică. Își încrucișă brațele la piept. Caz închis. Cu siguranță, locul ăsta e bântuit.

– Nu există altă explicație?

Logan își trânti cana pe teighea. Era prea mult.

– Rationi, țevi vechi, curent la ferestre, imaginația ta.

Enumeră fiecare explicație ridicând câte un deget. Jeanie miji ochii când ajunse la ultima, dar Logan nu se opri.

– Ar putea fi puștii din oraș care se țin de șotii. Există un număr infinit de explicații mai plauzibile decât fantomele. Acum, eu chiar trebuie să plec...

– Cum adică puști care se țin de șotii?

Logan oftă și își înfrână impulsul de a-și smulge părul din cap.

– Nu știu. Poate niște puști se țin de șotii pe aleea din spate.

Jeanie încuviință încet din cap, analizând această nouă teorie.

Logan împinse cana pe teighea, pregătindu-se să spună mulțumesc și la revedere.

Dar Jeanie i-o luă înainte.

– Și ce-o să facem în legătură cu asta? Chiar trebuie să dorm.

– Ce-o să facem? *Noi?*

Făcu un pas în spate. Poate că ar fi reușit să se răsucească pe călcăie și s-o ia la sănătoasa. Ultimul lucru de care avea nevoie era să se încurce și mai mult cu noua proprietară a cafenelei.

Îi și auzea pe membrii clubului de lectură șușotind în legătură cu ei. Oamenii ăștia se hrăneau cu bârfe.

Jeanie încuviință din cap.

– Ești unicul meu prieten în orașul ăsta. Nu pot să înfrunt singură o bandă de adolescenți.

– *Bandă* e cam mult spus, mormăi Logan, continuând să se retragă spre ușă.

Însă acum Jeanie venea după el. Cu siguranță erau arici pe pijamaua ei. Refuză să se lase înduioșat de această observație.

– Te rog? Sunt nouă aici și simt că nu am habar ce fac... Clătină din cap, lăsând cuvintele să se piardă. Scuză-mă, nu e problema ta! spuse zâmbind. Rezolv eu cumva.

Zâmbetul pe care și-l forță pe chip atinse și el ceva în interiorul lui. Părea atât de... pierdută. Chiar și în timp ce zâmbea și își dădea laoparte părul de pe față, încercând să-l asigure că era bine. În mod clar nu era. Iar asta îl dădea peste cap chiar mai rău decât trâncăneala ei continuă.

„La naiba!“

– Vino la întâlnirea orășenească din seara asta! spuse el.

– La întâlnirea orășenească?

– Da. Își trecu o mână peste barbă, deja regretând următoarele cuvinte. Se ține la fiecare două săptămâni, joia. Poți să aduci în discuție... ăăăm... problema ta. Să ceri ajutor.

Zâmbetul ei crescuse, se transformă într-unul real și luminos. „Oh, nu!“ Zâmbetul real al lui Jeanie era chiar mai înduioșător decât afurișii ăia de arici. Ce se întâmplase de livrările lui obișnuite de dimineață luaseră o întorsătură atât de drastică?

– Mulțumesc! E o idee foarte bună.

Jeanie își strânse mâinile în față, ca și cum ar fi vrut să îl îmbrățișeze, dar se opri. Logan nu știa dacă se simțea ușurat sau dezamăgit.

Trebuia să plece. Avea o mână pe clanță, aproape reușise. Aproape că se întorsese la dimineața lui obișnuită, la liniștea lui binecuvântată.

– O să fii și tu acolo?

Întrebarea lui Jeanie îl opri înainte să poată scăpa. Logan nu se ducea de obicei la întâlnirile orășenești, decât dacă era forțat de vreo problemă de la fermă și, chiar și atunci, numai dacă bunica lui era prea ocupată la cercul ei de tricotate ca să vină în oraș. Bunicul său ar fi preferat să i se smulgă dinții fără anestezie decât să participe la o întâlnire orășenească (erau cuvintele lui).

Logan nu avea nevoie să se ducă săptămâna asta; cu toate astea, fără să își poată explica motivul, se pomeni spunând:

– Da, o să fiu acolo.

Chițăitul de încântare al lui Jeanie îl urmări în lumina difuză de dinaintea zorilor.

Membrii clubului de lectură o să fie în delir.

CAPITOLUL 3

Bună, sunt Jeanie Ellis, nepoata lui Dorothy și noua proprietară a Cafenelei Dovleac cu Scorțișoară. De când am venit, am o mică problemă cu o tulburare nocturnă...

„Tulburare nocturnă?” O să pară și mai ne bună decât de dimineață. Genunchiul lui Jeanie sălta în sus și-n jos, deși încerca să îl facă să se oprească. Era agitată. Voia să facă o primă impresie bună la această întrunire și își repetase micul discurs în minte de mai mult de zece ori de când ajunsese aici. Cu douăzeci de minute mai devreme, din câte se părea.

Se așeză în partea din spate a încăperii. Scândurile vechi ale podelei și scaunul aproape și mai vechi scârțâiră sub ea. Nu erau decât vreo câțiva oameni în jur, care se salutau cu o familiaritate lejeră pe care Jeanie nu o mai întâlnise din copilărie. Îi lipsise. Sentimentul acesta de a aparține unui loc, de a fi acasă. Nu își dăduse seama că-i lipsise. De fapt, fugise din orașelul în care crescuse imediat ce terminase liceul, nerăbdătoare să scape de limitările lui. Cumva însă, pe parcurs, atracția marelui oraș, a mulțimilor și a betoanelor își pierduse farmecul.

Se foi și scaunul scoase un geamăt care nu suna deloc bine. Un domn în vârstă îi adresă un zâmbet prietenos și un salut în timp ce se ducea să se alătore unui grup strâns lângă podium. Jeanie ridică o mână ca să-i răspundă, dar plecase deja. Își băgă